

VÉGH ATTILA

Kisköltők kora

*Szörnyű, ahogy a kisköltők öregszenek.
Szaporodnak a könyvek, az irodalmi díjak,
nő az ábrázat, szítál a köztisztelet,
a kisköltő, úgy tűnik, egyre nagyobb.
Leffeteg, ráncos bőr alatt tévelyeg a törpe szellem.
Kismacskát fogtunk százkilós liszteszsákkal.
A világ persze csak a zsákot látja,
sejt benne pazar kincseket,
a szellem neki mindig zsákbamacska.
A lötyögő szépézésbe belehízó polgárok,
a kultúremberek azért megadják a módját,
hogyan tiszteljék a költészetet,
ők statisztálnak a kisköltő rítusain,
melyeken rendre elájul a beton.
Nézzétek e csenevész esteket, barátaim,
az unalomtól meghatott zsákvászon arcokat,
a pódiumon öregedő kisköltők taglejtését,
ahogy óriásarcukat a költői est fényébe mártják.
Megborzong a hold szemük tócsáiban,
ahogy feltartott fejjel locsognak,
mintha azt szimatolnák, honnan bűzlik
a színtelen-szagtalan ittlét,
közben nagyon szerények, hiszen van mire,
belőlük fúj a magaslati szélcsend,
és olykor meg is hatódnak,
mint a kegyesség igaz katonái, hiszen most
itt vannak ők, hogy nagyokat mondjanak,
a nép közé jöttek, most élőben láthatók,
hangjuk olajozza a nagy gépezetet,
mert az irodalom forog, a kisköltő nem pihen,
most épp arról beszél a publikumnak, hogyan
változott meg önmagához való viszonya,
ezen mereng birodalma trónján a pöttöm király,
ül a hatalmas szék szélén, lábait lógatja az űrbe,
ahol világok születnek-porladnak, robbannak
sosem látott bolygók, naprendszer-keringő zenél,
szédülten, némán táncol az embertelen.
A költői estnek vége, a világgözép öre föláll,
köszöni szépen a figyelmet,
fenséges, de jóságos arccal
indul haza, a halhatatlanság felé.*